

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370895648/facsimile.pdf (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

en af Lykken forholdsvis begunstiget, naar han om Aftenen kom hjem, sad i sit Kammer, der var let at opvarme, læste i sine Bøger, spiste og drak den Smule Aftensmad, som den gnavne Tjenestepige bragte ham, og lagde sig i sin Seng, der var blød og varm — thi Tante Rikke havde endnu Møbler fra den gode gamle Tid.

Men naar han gik gennem Fattiggaderne, greb Forskellen ham smerteligt mellem Fattige og Rige, laa ham som legemlig Tyngsel over Brystet.

Hvor kunde de udholde dette Liv; de smaa bitte kolde og stinkende Værelser, den usle Mad! Hvor vilde de bære saadanne Pjalter og taale, at andre havde det godt? Og alt det de lod sig bilde ind! Om Nødvendighed og *maa* være, om Lykke i Tarvelighed!

Ja, havde de det blot som han: Mad hver Dag og en varm Seng i et renligt Værelse. Men dette var just den uopnaaelige Lykke for dem.

Og han begreb ikke, hvorfor de ikke rejste sig i Raseri. Han forstod, at den store Revolution var halvgaaen Gærning. Der maatte komme en ny, til hvilken Verden ikke havde set Mage: en

Rædselsbrand, hvor det gamle Samfund gik op i Flammer.

Naar han tænkte paa sligt, dirrede det gennem hele hans Legeme. Hans Aandedræt gik hastigt, Øjnene stirrede, Hænderne knyttede sig krampagtigt.

Ikke saa, at han tænkte sig som en af Førerne i hin store Omvæltning. Tværtimod, der dannedes Forestillinger i hans Hjerne om, at han skulde være Redningsmanden, den, der byggede Bro mellem Fattige og Rige, mellem By og Land, mellem Venstre og Højre. Landet var jo lille, alle maatte kunne føle sig som Brødre, unde hinanden vel, hjælpes ad til den fælles Gærning: at rejse Fædrelandet efter den ulykkelige Krig.

Hvordan han skulde bære sig ad dermed, stod ham ikke ret klart. Han nøjedes med vilde, svævende Fantasier, hvilke han udmaalede for den beundrende Tæge — des mér beundrende jo mindre han følte sig greben af den Andens Bevægelse. En Stund lang drev han sig dog til at lovprise Højskolerne sammen med Johan: Opdragelsen ude i Folket, der tog Karlene fra Ploven og Pigerne fra Mælkespanden og gav dem